Написав Діана Парипа
Вівторок, 09 квітня 2019, 13:04

Ти посидь біля мене. І заглянь в мої очі, як вперше,
Бо мені в метушні повсякденній так мало тебе.
І не треба багатства, тріумфальних досягнень і звершень,
Просто, любий, будь поруч. Мені цього достатньо буде́.

Вечір стелиться вкотре мережкою зір неосяжних…
«Кава з цукром?» – «Звичайно!» – як завжди, сценарій простий.
А на задньому фоні телевізор малює пейзажі…
Політичні дебати, економіка, інші світи…

Ти посидь біля мене. Я до твого плеча прихилюся,
В голові – наша пісня, теплі спогади із давнини…
За минулим не шкóда, простягає життя нові курси,
Я безмежно багата: біля мене завжди поруч ти.

Колажі з фотографій, ностальгія, щасливі моменти…
Теплим спогадам нашим, здається, немає кінця.
Наше зоряне щастя не забрати із серця, не стерти,
У просторах галактик в унісон б'ються наші серця.

Я занадто наївна? Романтична занадто? Що ж, може…
Кажуть, вітер реальності мрії розíб'є ущент.
Дні проходять байду́жо, безупинно - немов перехожі…
Просто поруч побудь… Закрий очі. Відчуй цей момент.

Хай всміхається небо дощем проливним метеорів,
Нехай місяця ріг заглядає у наше вікно.
На екранах великих – безкінечна політика знову…
Біля мене посидь … Мені те́пло під твоїм крилом.

05-06.04.2019 р.